

UZASADNIENIE

Prokura Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko pozwanemu K. K. o zapłatę kwoty 10.335,72 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującej bankowi (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) z tytułu zawartej umowy bankowej nr (...) oraz kosztami procesu w wysokości 717 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powód nie wykazał zasadności i wysokości roszczenia, podkreślając, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego nie korzysta z domniemań przewidzianych dla dokumentu urzędowego, a nadto powód nie określił sposobu naliczenia dochodzonych odsetek. Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia.

Powód w piśmie z dnia 17 lipca 2015 r. celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia wniósł o przeprowadzenie dowodu z załączonych do pisma dokumentów.

W piśmie z dnia 22 lipca 2015 r. wskazał na to iż pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. i (...) S.A. to ten sam podmiot, o czym świadczy fakt, iż oba podmioty posiadają ten sam numer KRS. Nadto wskazał, iż za pomocą dokumentów załączonych do pisma z dnia 17 lipca 2015 r. wykazał zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia wskazał, iż roszczenie nie zostało przedawnione, albowiem bieg terminu przedawnienia został przerwany najpierw przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie przez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Termin przedawnienia nie mógł rozpocząć biegu przed prawomocnym umorzeniem postępowania egzekucyjnego, czyli przed dniem 4 grudnia 2013 r. Powód natomiast złożył pozew w dniu 27 maja 2015 r., zatem roszczenie nie jest przedawnione.

Na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2015 r. i 27 kwietnia 2016 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, iż podtrzymuje wniosek o oddalenie powództwa, wskazując, iż roszczenie w dalszym ciągu nie zostało wykazane, albowiem nie został przedłożony załącznik do umowy cesji. Zdaniem pozwanego powód nie przedłożył oświadczenia wierzyciela pierwotnego, z którego wynikałoby, że do cesji rzeczywiście doszło. Strona powodowa nie wykazała wysokości roszczenia, ponieważ przedłożone dokumenty są jedynie dokumentami prywatnymi. Bankowy tytuł egzekucyjny również nie stanowi dowodu na wysokość roszczenia. Z jego treści i z treści umowy bankowej wynika, iż pozwany dokonywał wpłat, ale nie wiadomo na co te wpłaty zostały zaliczone. Nie wykazano daty wymagalności roszczenia, nie przedłożono również pisma w przedmiocie wypowiedzenia kredytu.

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 8 maja 2009 r. (...) BANK S.A. zawarł z K. K. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z § 1 pkt 1 umowy (...) BANK S.A. udzielił K. K. pożyczki w kwocie 11.931,82 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 9,90 % w stosunku rocznym (§ 1 pkt 4). W § 1 pkt 5 umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki w 48 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 8 każdego kolejnego miesiąca począwszy od 8 czerwca 2009 r. Spłaty rat miały być dokonywane na rachunek bankowy Pożyczkobiorcy utworzony przez Bank na ten cel. Zgodnie z § 1 pkt 7 wymagalne spłaty miesięczne dokonywane z rachunku zaliczane są w pierwszej kolejności na pokrycie wymagalnych rat zapadłych, w drugiej na pokrycie kolejno: zaległych opłat i prowizji, innych kosztów, odsetek karnych. Zgodnie z § 3 pkt 4 za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W § 2 strony zawarły warunkowa umowę o przyznanie limitu kredytowego.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej – k. 37-41.

W dniu 26 czerwca 2012 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko K. K., wskazując, iż wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia tytułu wynosiła 7.613,97 zł, w tym należność główna 6.360,04 zł, odsetki w kwocie 1.085,93 zł, należne koszty 168,00 zł.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny – k. 44.

W dniu 27 lutego 2013 r. w sprawie I Co 332/13 Sąd Rejonowy w Goleniowie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (...) Bank (...) S.A. z dnia 26 czerwca 2012 r.

Dowód: postanowienie z dnia 27.02.2013 r. – k. 45-46.

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. na wniosek wierzyciela umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytuł egzekucyjnego (...) Bank (...) S.A. z dnia 26 czerwca 2012 r., zaopatrzonego klauzulą wykonalności przez Sąd Rejonowy w Goleniowie postanowieniem z dnia 27 lutego 2013 r.

Dowód: postanowienie z dnia 4.12.2013 r. – k. 47-48.

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., działając jako (...) zawarł w dniu 27 września 2013 r. umowę przelewu wierzytelności ze (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W., który zgodnie z umową oświadczył, iż przysługują mu pozbawione wad prawnych, niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 5 do umowy, który stanowi integralną część umowy.

W § 2 pkt 2 Bank oświadczył, iż przenosi na fundusz wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a fundusz oświadcza, iż wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie. W § 5 strony ustaliły, iż wierzytelności przechodzą na fundusz z chwilą zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez fundusz ceny, o której mowa w § 4 ust. 3 umowy.

Sporządzono wydruk opisany jako: „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy z dnia 27.09.2013 r.”, w którym wskazano, iż na podstawie umowy z dnia 08.05.2009 r. K. K. posiada zadłużenie wobec banku (...) w wysokości 6.360,04 zł, wraz z odsetkami w wysokości 2.743,57 zł i kosztami w wysokości 168,00 zł. Wyciąg nie został podpisany przez kogokolwiek.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z częściowym wykazem – k. 9-13.

W dniu 24 października 2013 r. firma (...) S.A sporządziła kierowane do K. K. zawiadomienie o przelewie jego długu wynikającego z umowy z dnia 8 maja 2009 r. z (...) Bank (...) S.A. na Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., wzywając go jednocześnie do uregulowania zaległości.

Dowód: zawiadomienie – k. 49.

W dniu 22 maja 2015 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym oświadczył, iż w dniu 27.09.2013 nabył od (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika K. K. wynikającą z umowy kredytu z dnia 08.05.2009 roku numer (...), na którą składa się należność główna w kwocie 6.360,04 zł oraz odsetki w kwocie 3.975,68 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 4.

W dniu 20 stycznia 2015 r. sporządzono pismo skierowane do K. K., w którym wezwano go do uregulowania zaległości w kwocie 10.689,02 zł do dnia 5 maja 2015 r.

Dowód: przedsądowe wezwanie – k. 14-15.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu I instancji powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie powoda w okolicznościach sprawy budziło wątpliwości, zarówno z uwagi na niewykazanie przez stronę powodową legitymacji czynnej do występowania w charakterze powoda z wysuwaniem w stosunku do strony pozwanej roszczeniem, a nadto z uwagi na nieudokumentowanie wysokości dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności zbadać należało czy powód w należyty sposób sprostał ciążącemu na nim obowiązkowi dowodowemu i wykazał, iż jest uprawniony do dochodzenia od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem.

Strona powodowa wskazywała, iż powyższą wierzytelność nabyła na mocy umowy cesji od Banku.

Jak już wyżej wskazano, Sąd uznał za niewykazaną legitymację czynną powódki w niniejszej sprawie. Strona powodowa powołała się bowiem na nabycie dochodzonej od pozwanej wierzytelności w wyniku zawartej w dniu 27.09.2013 r. z bankiem (...) S.A. umowy w sprawie przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Strona powodowa w niniejszej sprawie, występując jako nabywca wierzytelności, winna zatem wykazać, iż doszło do skutecznego nabycia wierzytelności służącej poprzedniemu wierzycielowi od pozwanego. Z przedłożonej przez powoda umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.09.2013 r. wynika jedynie, iż przedmiotem umowy były wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 5.

W § 2 pkt 2 przedmiotowej umowy Bank oświadczył, iż przenosi na fundusz wierzytelności wymienione w załączniku nr 5 do umowy za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a fundusz oświadcza, iż wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie. W § 5 strony ustaliły, iż wierzytelności przechodzą na fundusz z chwilą zawarcia umowy pod warunkiem uiszczenia przez fundusz ceny, o której mowa w § 4 ust. 3 umowy.

W tym miejscu należy podkreślić, iż strona powodowa nie przedłożyła w ocenie Sądu żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż powyższa cena za wierzytelności została zapłacona, co z kolei dopiero skutkowałoby niewątpliwym przejściem wierzytelności na powódkę. Co więcej, zapisy umowy zostały przedstawione przez powódkę w sposób uniemożliwiający ustalenie, jaka była cena przenoszonych wierzytelności. Większa część umowy przedłożonej przez powódkę ma zaszyfrowaną i niewidoczną treść. Ponadto, co najważniejsze powód nie dołączył do umowy chociażby częściowego wydruku wykazu wierzytelności, jaki został sporządzony w załączniku nr 5 do umowy, a jedynie tabelę – wyciąg, który nie został przez nikogo podpisany. Tym samym w żaden sposób nie można mówić, aby powód wykazał, iż nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej w dochodzonej pozwem wysokości, skoro strony umowy przelewu wierzytelności same ustaliły, iż szczegółowo wymienione wierzytelności zawarte są w załączniku do umowy, stanowiącego integralną część umowy, którego nie okazano sądowi w żaden sposób. W konsekwencji Sąd uznał, iż powód nie jest legitymowany do dochodzenia niniejszego roszczenia.

Poza tym zauważyć trzeba, że powodowy fundusz inwestycyjny reprezentowany jest przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych we W. (KRS (...)), zaś wezwanie do zapłaty k. 14 i 49 wystosował do pozwanego powód reprezentowany przez (...) SA we W., inny podmiot (KRS (...)).

Na marginesie jedynie należy wskazać iż Sąd uznał, że powód wykazał istnienie roszczenia pierwotnego wierzyciela co do zasady, przedkładając na dowód tego umowę pierwotnego wierzyciela z pozwanym. Zgodzić należy się jednak z twierdzeniem pozwanego, iż roszczenie nie zostało wykazane co do wysokości, w szczególności w zakresie odsetek. Powód nie przedłożył żadnych dowodów na to, kiedy roszczenie stało się wymagalne, w jakiej wysokości pozwany

zaspokoił roszczenie powoda, a także od jakich kwot, w jakiej wysokości i za jaki okres zostały naliczone dochodzone odsetki.

Przedłożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg z ksiąg rachunkowych funduszy nie mógł stanowić dowodu na okoliczność wysokości roszczenia, ani tym bardziej na okoliczność wykazania legitymacji czynnej powoda.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz za niezgodny z art. 20 Konstytucji - /tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900/. Tym samym przedłożony przez powoda dokument z postaci wyciągu z ksiąg nie może być w niniejszej sprawie traktowany jak dokument urzędowy i tym samym nie korzysta on z przysługującego dokumentom urzędowym domniemania, iż stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (domniemania wiarygodności tego dokumentu), które wynika z treści art. 244 § 1 k.p.c. i które skutkuje odwróceniem ciężaru dowodu w sprawie sprowadzającym się do tego, że to pozwany winien obalić prawdziwość tego dokumentu (art. 252 k.p.c.) i wprowadzeniem wyjątku od zasady wyrażonej w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Tym samym zawarte w wyciągu z ksiąg powoda oświadczenie, że pozwana winna zapłacić wskazaną w wyciągu kwotę nie korzysta z domniemania prawdziwości i okoliczności związane z tym roszczeniem winien udowodnić powód. Wobec powyższego sam wyciąg z ksiąg stanowi w niniejszej sprawie jedynie dokument prywatny, a więc jest dowodem tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jako że pochodzi on od powoda nie może być traktowane inaczej niż jak oświadczenie przez niego złożone na równi z tym złożonym w pozwie i tym samym istnieje konieczność udowodnienia okoliczności, które takim dokumentem zostały stwierdzone. Dokument prywatny bowiem nie stanowi dowodu istnienia faktu, lecz dowód twierdzenia o fakcie, a w razie przeczenia przez drugą stronę istnieniu danego faktu wymaga powzięcia czynności dowodowych na zasadach ogólnych. Powód zaś oprócz w/w dowodów dla wykazania zasadności swojego zadania nie przedstawił innych dowodów – tym samym Sąd uznał, iż powód nie udowodnił ani faktu istnienia roszczenia tj. zawarcia przez pozwaną umowy kredytu, ani wysokości dochodzonego roszczenia zarówno w zakresie kwoty głównej, jak również odsetek umownych.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia należy stwierdzić, iż poza sporem pozostawało, iż w odniesieniu do roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie wynosi on 3 lat. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie związane jest z działalnością gospodarczą prowadzoną przez pierwotnego wierzyciela, a więc termin przedawnienia wynosi 3 lata.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Bieg przedawnienia przerywa się więc zarówno przez wystąpienie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, a także przez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W okolicznościach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, czy powód dochodzi roszczenia przedawnionego, a jeśli tak, to w jakiej części, ponieważ mimo, że bieg terminu przedawnienia mógł zostać przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, to trudno ustalić, czy roszczenie nie przedawniło się przed złożeniem tego wniosku. Z przedłożonych dokumentów nie wynika, czy i kiedy umowa pożyczki została rozwiązana (wówczas świadczenie stałoby się wymagalne z datą rozwiązania umowy), a także które raty zostały pożyczki zostały przez pozwanego zapłacone (termin trzyletni należałoby liczyć od terminu wymagalności poszczególnych niezapłaconych rat). Powyższe okoliczności uniemożliwiają stwierdzenie, czy roszczenie, przynajmniej częściowo, przedawniło się przed złożeniem wniosku o klauzulę na bankowy tytuł egzekucyjny i czy w związku z tym bieg terminu przedawnienia został przerwany.

Sumując rozważania i przytoczone okoliczności Sąd doszedł do wniosku, że powód nie wykazał, jakoby był legitymowany do wystąpienia przeciwko pozwanemu z żądaniem zapłaty z tytułu obciążających tę ostatnią stronę należności wobec pierwotnego wierzyciela; ponieważ przy tym legitymacja procesowa jest merytoryczną przesłanką powództwa, jej brak po którejkolwiek ze stron uzasadnia oddalenie powództwa i to bez potrzeby prowadzenia dalszych rozważań, co jednak miało miejsce celem uzupełnienia krytyki roszczenia powoda.

Tym samym powództwo w całości należało oddalić, o czym orzeczono w sentencji.

Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego w całości na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 2.417,00 złotych; złożyły się na nie: wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika reprezentującego powoda w sprawie 2.400,00 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych. W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego w/w kwotę tytułem zwrotu kosztów postępowania i orzekł jak w punkcie II wyroku.

SSR Aneta Iglewska - Wilczyńska

Sygn. akt I C 703/15

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni.

G., dnia 13.05.2016 r.

SSR Aneta Iglewska - Wilczyńska